

JACOBUS BELLAMY.

1758—1786.

WERKEN.

Gedichten: Roosje. — Daar ligt mijn Damon in het Graf. —

Wij hebben eene Zuster op Aarde gevonden. — Aan de Mane. — Aan Phillis. —

Aan een Verrader des Vaderlands. — De vaderlandsche jongelingen, enz.

Deze meer belovende natuurdichter, Zwitser van afkomst, die op den jeugdigen leeftijd van vijf jaar zijn vader verloor, werd te Vlissingen geboren. Zijne moeder, die na den dood van haar echtgenoot slechts met moeite in 't onderhoud van haar en haar kind kon voorzien, deed hem bij een bakker in de leer. Maar in plaats van goed te leeren bakken, liet hij liever zijn dichterlijken geest ronddwalen, en vergat hij wel eens, dat er klanten voor de toonbank op hem stonden te wachten naar brood, terwijl hij ter sluips een versje maakte.

De predikant Te Water, later hoogleeraar aan de hoogeschool te Leyden, liet zijne aandacht op den bakkersjongen vallen; zond eenige gedichtjes van Bellamy naar 't Haagsche genootschap, *Kunst wordt door arbeid verkregen*, en wist toen eenige menschevrienden te bewegen, om iets bij te dragen, tot eene wetenschappelijke opleiding van den veel belovenden knaap.

Door den bijstand dezer weldenkenden in staat gesteld om het bakkerswerk vaarwel te zeggen, was Bellamy binnen drie jaar zóó ver gekomen, dat hij de hoogeschool kon bezoeken, om er in de godgeleerdheid te studeeren. In 1782 kwam hij te Utrecht, en werd daar de huisgenoot van den later als volksleider zoo bekend geworden Quint Ondaatje, die er niet weinig aan toebragt, dat Bellamy zijne zangen aan 't vaderland wijdde, toen Zoutman en Kinsbergen de eer onzer vlag zoo krachtig hadden gehandhaafd, tegen de aanranding der Engelschen.

In Vlissingen had Bellamy een meisje, de Phillis zijner zangen, leeren kennen, dat boven zijn stand verheven, en

daarom door hare ouders genoopt was, hare hand aan een ander te schenken. Zelfs te midden der verstrooiingen en afleidingen eener akademiestad, zijne liefde niet kunnende vergeten, vervaardigde hij, om zijn treurend hart lucht te geven: *Daar ligt mijn Damon in het graf*; toen echter zijn mededinger, kort vóór diens huwelijk overleed, deed hij aanzoek om de hand zijner Phillis, en vond wederliefde. De tegenkanting harer ouders, en zijne nog onvoltooide studie, waren nogtans onoverkomelijke hinderpalen, om tot de zoo gewenschte vereeniging te geraken.

Bij de heerlijke gave der poëzij bezat Bellamy ook die der uiterlijke welsprekendheid; en vaak vergastte hij zijne vrienden op 't voordragen zijner dichtstukken, die men niet moede werd, weër en nog eens weër van hem te hooren. Van der Palm zegt, dat, toen hij Bellamy voor 't eerst *Roosje* hoorde voordragen, alle aanwezenden verbleekten, en hij van zijn stoel opsprong, toen Bellamy de woorden: »Help Roosje!» uitriep. Het was Bellamys voordragt, die bij den grooten redenaar v. d. Palm het gevoel voor uiterlijke welsprekendheid ontwikkelde.

Onder de leiding zijner vrienden, waaronder de geleerde Rau uitmuntte, die hem steeds *Zeelandus* noemde, deed hij dagelijks meer en meer van zich verwachten, tot dat eene verkoudheid zijn anders zoo sterk lichaamsgestel ondermijnde, en hem in den jeugdigen leeftijd van acht en twintig jaren ten grave sleepte.

JAN HENDRIK VAN DER PALM.

1763—1840.

WERKEN.

Bijbel des O. en N. Verbonds met de Apocryfe boeken en Aanteekeningen. —
Bijbel voor de Jeugd. — Gedenkschrift van Nederlands Herstelling. —
Redevoeringen. — Leerredenen. — Losse Gedichten, enz.

Deze groote kanselredenaar en uitmuntende Nederlandsche prozaschrijver was de zoon van een verdienstelijk kostschool-